

De jonge duiven moesten van de dakgoot naar beneden, een voor een. Ze moesten naast de tafeltjes van de etende mensen terechtkomen. En dan een korstje mee naar boven nemen, of een kruimel, maakte niet uit. Een eindje verder, op de geveltribune, zaten alle vaderdoffers en moederduiven te kijken. En 's avonds was er feest. Maar niet voor Telemark. Want hij kon het dus niet, dat wist hij zeker. En hij was al bijna aan de beurt. Nog zeven duiven. Ohhh.

‘Savooieduif ...
Op je plaats ...
Klaar ...
Af!’

Als Telemark dook, raakte hij halverwege de richting kwijt. En er was ook iets met zijn ogen, want de kruimel die hij van hoog nog had gezien, was opeens wazig en weg.

Telemark landde wel op zijn poten, maar nooit op de plek waar het eten lag. Dan moest hij het laatste stukje lopen, en dan waren de mussen op de grond natuurlijk sneller.

Telemark kwam altijd zonder korrels terug.

‘Ha, ha,’ lachten zijn vrienden, en ze noemden hem Schelemark.

Hoeveel duiven nog?

Zes.

‘Savooieduif ...
Eindcijfer: acht.
Geslaagd!’

‘Duif Gellicum ...
Op je plaats ...
Klaar ...
Af!’

Soms kwam Telemark op een mens terecht.

Verschrikkelijk.

Mensen trappen naar je, dat sowieso. Maar als je ze raakt, springen ze overeind.

Ze dansen met hun hele mensenlijf. Ze gooien stoelen om. Ze maaien en zwaaien.

Mensen hebben lange dingen van vlees, armen en benen, en die dingen wicken alle kanten op als ze een duivenpootje voelen. Mensen zijn de gevaarlijkste wezens die er bestaan.

Telemark was er al drie keer per ongeluk tegenaan gevlogen.

Eén keer raakte hij met zijn tenen verstrikt in een rare bos haar.

Een andere keer zat er een pet tussen, die afviel, en toen viel Telemark ook.

En de laatste keer kreeg Telemark een mep. Hij trok nog drie dagen met zijn linker-vleugel. Bovendien had hij koppijn. Vanwege het schreeuwen van dat mens, vlak bij zijn oor.

Ohhh.

Hoeveel duiven nog?

Vijf.

‘Gelicum ...
Eindcijfer: zeven.
Geslaagd!’